

„A keresztről való beszéd” – a zsidóknak botrány, a pogányoknak bolondság. Pál tapasztalatból írja ezt: ahol prédikált, szinte mindenütt megütköztek, üldözték miatta, elsősorban a zsidók. Számára ez akkor vezetéssé lett, hogy a pogányok felé forduljon. De találkoznia kellett azzal is, hogy a pogányok kigúnyolják miatta. Ebben volt része Athénben, ezután ment Korinthusba.

„A keresztről való beszéd... nekünk... Istennek ereje” – más megtanulni aranymondásként, és más hinni benne, rátámaszkodni erre az erőre és minden más erőt, bölcsességet félretenni; eldönteni, hogy „nem tudok másról”. Ha Pál úgy döntött volna, hogy a sok botrány és gúnyolódás után megpróbál másról beszélni, esetleg egy „kereszt nélküli Krisztusról”, lehet, hogy sikere lett volna, vallásossá tett volna sok embert, de nem munkálkodott volna Isten ereje – nem lett volna ott a Lélek bizonyító ereje, amely valóban meg tud győzni bűnről, Krisztusról, arról, hogy szükségem van a kegyelemre és mehetek is érte. Akkor nem nyernek életet, nem szabadulnak meg a bűnből. – Ezért úgy döntött, hogy nem tud másról. Félreteszi azt, aki ő, és amire magától képes. Van emberi bölcsessége, ami magabiztosságot adhatna neki, de inkább választja az erőtlenséget és a félelmet. És nem „legyőzi a félelmét”, hanem a félelem ellenére is szolgál, teszi, amivel Isten megbízta. Az erőtlenségében nem marad más neki, mint Krisztus. Őt kell hirdetni: Isten Fiát, aki „értem és érted” halt meg. És bár éppen ezt a beszédet tartják bolondságnak, mégis lesz, aki megtér – Isten erejéből. „Hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék”: csak ez az a hit, ami meg tud maradni bármilyen körülmények között. Ami emberektől való, az megsemmisül (ApCsel 5,38), ami Istentől való, az elpusztíthatatlan.

Ha valaki nem ígét hirdet (nem ez a szolgálata), akkor is számít, hogy az, amit mond, tesz, amilyen döntéseket hoz, honnan származik. Azt teszem, vállalom, amire képesnek tartom magam, vagy azt, amire Isten indít, még ha félek is megtenni? Elég-e, hogy Isten parancsolt valamit, vagy várok arra, hogy emberek is megerősítsenek benne?

Bölcsesség a tökéletesek között. Kik a tökéletesek? A felnőtt hívők. Benne vannak Krisztusban, aki tökéletes, büntelen – Őrajta keresztül látja őket Isten. Mert Krisztus, akit megismertek, maga a teljesség, „Őbenne van a bölcsesség is ismeret minden kincse elrejtve” (Kol 2,3), és Ő szemrehányás nélkül adja a bölcsességet (Jak 1,5) – és ők kérik. És mert „aki elkezdte bennünk a jó munkát, elvégzi a Krisztus napjára” (Fil 1,6). Így minket is tökéletesnek nevez az Ige, bármilyen gyengék vagyunk, bármennyi bűnünk van.

A korinthusi keresztyének még nem „felnőttek”, nem tökéletesek. Kiskorúak (3,1), de ők is benne vannak Krisztusban. Isten őket is tökéletessé akarja tenni, de ezt nekik is akarniuk kell: kérniük a bölcsességet, törekedni a szeretetre, növekedni az ismeretben.

Nem emberi bölcsességre van szükségünk, Pál sem azt hirdeti. „E világ múlandó fejedelmeinek bölcsessége” nem volt elég ahhoz, hogy felismerjék Jézusban a Krisztust és megtérjenek. Az „elrejtett bölcsességre” van szükségünk. Ez az, aminek a kezdete az Úr félelme, ezért csak a megtérés után lehet a miénk. Mit jelent? Elsősorban azt, hogy elismerem, hogy Isten a bölcs; hogy „az Úr törvénye tökéletes”; hogy az, amit nekem személyesen parancsol, az igazság; hogy ami velem történik, az az Ő kezében van, és Ő azon keresztül jót cselekszik – ezért nekem „értelmes” abba beleállnom, engedelmeskednem, mert abban van áldás. Hagyom, hogy tanítson, meggyőzzön, hogy nem az én gondolataim vezetnek célba, és hogy ne az legyen a célom, hogy én győzzek, nekem legyen igazam valakivel szemben. Azt jelenti, hogy „bennünk pedig Krisztus értelme van” (2,16), és ezzel az értelemmel azt keresem, hogyan tehetnék valóban jót, olyat, amivel az Ő munkájában vehetek részt, abban, amivel ma is hívja az embereket. Parancsolja, hogy szeresd felebarátodat – ezért szeretni akarom, és Krisztus

értelmével jöhetnek rá, hogy hogyan kell szeretnem a másikat: mire van valóban szüksége, amiből az Ő szeretetét láthatja meg; hogyan szeressem, ha „nehéz ember”, vagy ha ellenség. Ez az, amit a világ nem ismert meg, csak az ismerheti meg, aki Krisztusé.

„Amit szem nem látott... amit Isten készített az Őt szeretőknek”. Ezek egyrészt földi áldások, amelyeket már most is tapasztalhatok: az, hogy tudok nem úgy tenni, sőt nem úgy gondolkodni, érezni, ahogy a természetem diktálja. Az, hogy ha elutasítanak, Ő akkor is velem van. Az, hogy vannak testvéreim, akik ugyanezen az úton járnak, akikkel egymásért is imádkozhatunk, és ezeket meghallgatja Isten. – Másrészt az Ő Országá, amit az Őt szeretőknek készített. Ez is csak a miénk, a bizonyossággal együtt, hogy oda megyünk.

„Nekünk Isten kijelentette a Lélek által” – ezeket az áldásokat is és „Isten mélységeit” is. Felismerhetem, mit tesz Isten velem és a világgal, rácsodálkozhatok, hogy milyen Istenünk van, aki így cselekszik, és dicsérem Őt. És ennek nincs vége, az Ő országában sem lesz vége, mindig lesz valami új, amit megismerhetek Őbelőle, és dicsérhetem örökké.

1Kor 1,30–31

Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá, hogy amint meg van írva: „Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék.”